

десять и пять години: отъ тѣзи на четвърта-та величина — въ шестдесять и пять години; отъ пета-та величина — въ деветдесять години; а свѣтлина-та на звѣзды-тѣ отъ шеста-та величина, т. е. най-далечны-тѣ отъ видими-тѣ за невѣоружено-то око, достига до насъ слѣдъ сто и тридесять годишно странствованіе въ пространство-то! Най-послѣ разстояніе-то на най-дробны-тѣ телескопическы звѣзды, видими само съ помощь-та на двадесять-футовый Хершелевъ рефлекторъ е толкозъ голѣмо, що-то свѣтлина-та имъ достига наше-то око за 3541 година!

Нека си припомнимъ, че тѣзи изводи не сж прости досѣщанія. Макаръ тѣ и да сж първы приближенія до истина-та обаче всичка-та възможна тука погрѣшность не надминува десата-та часть на тѣхна-та велиина. Поради това ный можемъ да ги считамы за достаточно вѣрны, за да разширимъ по най-чудень начинъ наши-тѣ понятія както за грамадность-та на вселенная, тѣй и за сила-та на человѣческыя умъ, кой-то е измѣрилъ таквизъ безпределны и поразителны дълбини.

Да са завърнемъ сега къмъ изслѣдваніе-то на абсолютна-та скоростъ на постѣпателно-то движеніе на слънчова-та система въ пространство-то. Ный вече видѣхмы, че Отто Струве опрѣделилъ годишно-то ѝ жгълно движеніе тѣй, както бы са то прѣдставило на наблюдатель отъ най-далечны-тѣ звѣзды на първа-та велина. За да се обърне това жгълно движеніе въ мили, трѣба да са знае абсолютно-то срѣдньо разстояніе на звѣзды-тѣ отъ първа-та величина. Това было извършено отъ Петерса. А отъ съвокушны-тѣ трудове на Аргеландера, Струве и Петерса, ный можемъ сега да произнесемъ слѣдующы-тѣ чудны заключенія: **наше-то слънце, придружено отъ всичкы-тѣ си планеты, сплжници и кометы, носи са изъ небесно-то пространство къмъ звѣзда-та, коя-то е заблѣжена съ буква-та П въ съзвѣздіе-то Херкулесъ, съ таквази скоростъ, що-то изминува всяка година 33.350,000 мили!**

Пытатели сега вый до колко може да са вѣрва на тѣзи многосложны изводи? Азъ отговарямъ, че колко-то за дѣйствительность-та на слънчово-то движеніе, отъ 400.000 вѣроятности само една вѣроятность има, че астрономы-тѣ сж направили лъжливо заключеніе. Подиръ това ный не можемъ да са противимъ на толкози очевидна истина, и колко тя и да ни са показва страшна, ный трѣба да са съгласимъ може бы и противъ воля-та си, съ логическы-тѣ доводи, чрѣзъ кои-то този великолѣпенъ резултатъ былъ доказанъ.

А кждѣ са стрѣми наша-та система? Ако тя са движе съ таквази ужасающа скоростъ, да ли нѣма опасность, че като достигне до нѣкога область-та на неподвижны-тѣ звѣзды и като са приложи до другы слънца и системы, ще наруши порядъка на планетны-тѣ мірове? Да са спрѣмъ една минута върху този въпросъ и да прѣдположимъ, че само наше-то слънце са движе въ пространство-то и че постоянно ще са движе по сжщца-та си посока, до като достигне звѣзда-та въ Херкулеса, къмъ коя-то сега са стрѣми. Тѣзи звѣзда е отъ третя-та величина, и, на основаніе на това що казахмы по-горѣ, срѣдньо-то разстояніе на звѣзды-тѣ отъ нейныя классъ е таквозъ, що-то свѣтлина-та имъ достига до насъ въ четьредесять и шесть години. Като направимъ исчисленія, ный намѣрвамъ, че